

Ημερολόγιο ασημάντων 527, μέρος Β': Απόβαση στη Μελβούρνη

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Στις τρεις η ώρα διαβάζω κείμενα στην Κοινότητα Μελβούρνης από το «Χαρούμενο Σύννευ» μπροστά σε μικρό πλήθος μυημένων κυριών του πνευματικού κόσμου.

Στέφανος Σπέης. Γιατροσόφια στην Ικαρία που έσωσαν κόσμο στην κατοχή: Μελι και αγριοθύμαρο για το στομάχι. Σταχτόνερο για την τρομάρα. Σκορπιδόχορτο για τα νεφρά (και τα επικίνδυνα ταξίδια). Κατουρουλόχορτο για την διούρηση. Πυρωμένο τούβλο στους γλουτούς για την ευκοιλιότητα... Ψειροκουκού για το ξεψείρισμα. Ούζο και πετιμέζι για αναπλήρωση της ζάχαρης... Κηραλοιφή και κοπανισμένα φύλλα ακισσαρίας για επικάλυψη τραυμάτων... Ρηγανόλαδο για εντριβές. Φύλλα ελιάς για την πίεση... Βατόριζα για το διαβήτη. Αυτά στην κατοχή το 1940 μέχρι το 1944. Γιατρικά άφθονα και οι γιατροί περιζήτητοι...Κανένας δεν πέθανε από τα γιατροσόφια λένε οι χωρικοί που επιζούν. Όσοι πέθαναν πεθάνανε από την πείνα.

10.3.23 Πεινάω ή μάλλον νομίζω ότι πεινάω. Αυτή είναι η άνεση του δυτικού. Να «νομίζει» ότι πεινάει. Να είναι κουλτούρα το φαγητό. Ενώ οι βορειοαφρικανοί δεν έχουν τροφή αλλά ούτε νερό να πιουν. Γι αυτό πέφτουν στη θάλασσα να πάνε στις χώρες της Επαγγελίας γιατί εκεί έχει τουλάχιστον σκουπίδια και κάτι θα βρουν, ενώ στις υποσάχαριες χώρες δεν έχει ούτε σκουπίδια, ανθρώπους-σκουπίδια συναντάς. Οι έγχρωμοι δραπετές με τον καιρό θα κωνευτούν στη μοντέρνα κόλαση όπου έχεις το κεφάλι σου έξω από το καζάνι κι όπου μπορείς κάτι να κλέψεις, ακόμη και μια κιθάρα στο όνειρό σου. Μπορεί αναμφισβήτητα να έχεις κινητό τηλέφωνο και ένα και δύο ίσως, να γεννήσεις και ένα και δύο παιδιά σε μια ανθρώπινη κλινική, να καθαρίζεις τζάμια αυτοκινήτων στους δρόμους, να γίνεις μπράβος, βαποράκι, να ενσωματωθείς εντέλει στο σύστημα, να γίνεις καλός σταθμαρχης-δολοφόνος ακούγοντας λαϊκά και τραγούδια με ζουμί, αυθεντικά της παλιάς πατρίδας.

12.3.23 Πέντε η ώρα το πρωί, μέσα στο άγριο σκοτάδι η Αρετή με πηγαίνει στο αεροδρόμιο για να πετάξω στη Μελβούρνη όπου το μεσημέρι θα παρουσιαστώ σε εκδήλωση ως «το λογοτεχνικό κλειδί για την κατανόηση της μεταναστευτικής εμπειρίας στην Αυστραλία». Φυσικά εγώ ξέρω ότι δεν είμαι κανένα κλειδί με τόσα που γίνανε κι ότι αύριο η Αρετή θα εγχειριστεί και θα είμαι ως συνήθως πάλι απών. Θα βγάλω λόγο, θα παίξω σκάκι, ή θα φλερτάρω με τη χλωρίδα και την ερπετοπανίδα της Αυστραλίας ή θα κλαίω τη μοίρα μόνος μου σε κάποιο πάρκο της πόλης.

Στο αεροδρόμιο ο τελωνιακός με επιλέγει για να με ψάξει αν έχω... explosives. Με ρωτάει αν έχω υποστεί άλλη φορά τέτοια εξέταση -όχι λέω, μόνο για νεροπίστολα, νυχοκόπτες και μπαζούκας. Δεν καταλαβαίνει το χιούμορ μου, ψάχνει τα παπούτσια μου με ένα ειδικό μαντζαφλάρι και βάζει χαρτάκια απάνω μου, βλέπετε έχω φατσούλα τρομοκράτη με την πλούσια γενειάδα μου κι αυτός πογκοφοβία, βλέπει τα νύχια μου μα-

κρία και απεριποίητα γάντζοι ινδού φακίρη και με ψεκάζουν. Αυτό θα πει Πολιτισμός : οργάνωση, έλεγχος ακριβής και ενδελεχής, ξεσκόνισμα με παγερό χαμόγελο, πάνω από όλα η ασφάλεια. Ελεύθερος σε λίγο θα τρέξω στη φυσούνα να προλάβω τα άλλα πρόβατα. Στο αεροδρόμιο με υποδέχονται ο Κώστας Καραμάρκος, μαχόμενος διανοούμενος της Διασποράς που θα με φιλοξενήσει το βράδυ και λοιπές φιλικές δυνάμεις θα μου ξυρίσουν τη γενειάδα. Στις τρεις η ώρα διαβάζω κείμενα στην Κοινότητα Μελβούρνης από το «Χαρούμενο Σύννευ» μπροστά σε μικρό πλήθος μυημένων κυριών του πνευματικού κόσμου. Προηγήθηκε εμπνευσμένος Λόγος Καραμάρκου και ακολούθησε έτερος παρουσιαστής, Νικ Παπαστεργιάδης προφέσορ με όνομα, που φρόντισε να δώσει μεγάλη έμφαση στο Λακανικό πρόσωπο που άδει δοξαστικά ή έρπει ως χαμαιλέον στο έργο μου. Από το «Χαρούμενο Σύννευ»: Δε φανταζόμουν ποτέ ότι θα πνιγώ μέσα σ'αυτή την πίσσα στο Βόρειο Σύννευ. Την είδαμε να σκάβεται με τα νύχια των Ιταλοαυστραλών δίπλα μας. Πιάσαμε φίλο την κοπέλα στον μαντρότοιχο και μας κάλεσε τις Κυριακές για μπάνιο. Έκανα λάθος

να πέσω με τις αρβύλες και το μπουφάν στα νερά. Το σχήμα της πσιόνας ήταν τραπεζοειδές και δεν μπορούσα να κρατηθώ στην επιφάνεια. Δεν μπορούσα να φωνάξω βοήθεια. Όλα θα μένανε στη μέση, αλλά αυτό πια δεν είχε καμιά σημασία. Είχα καταφύγει για λίγο στον πυθμένα, μαζί με τις υδραράχνες, και θυμήθηκα τα κορίτσια της γυμναστικής, τα μαύρα σορτς στο ένατο γυμνάσιο θηλέων της Αθήνας. Τίποτ' άλλο.

Όλα καλά. Ο καιρός είναι καλός και δεν φτερνίζομαι. Συνεχίζω την ανάγνωση για μια «Γυνίκα με αγκάθια στο λαιμό» και μετά λίγο τίγρη και χαμαιλέοντα. Αφιερώνουμε την εκδήλωση τόσο εγώ όσο και ο Κώστας στον αείμνηστο αγωνιστή του κοινοτισμού Χρήστο Τσίρκα που έφυγε για πάντα με τον ερχομό του νεου χρόνου και που η ζωή του στάθηκε τόσο άδικη. Στο τέλος παλαμάκια, φωτογραφίες, αναμνηστικά έπαθλα και περιήγηση στους κοινοτικούς χώρους από τον ευγενή εκπρόσωπο του Οργανισμού Νίκο Δάλλα με τον οποίο φτάνουμε στο εστιατόριο στο τελευταίο πάτωμα. Το δέκατο; Ενδέκατο; Είναι γεμάτο κι έχει ουρά πεινασμένων για ένα τραπέζι. Δεν τρώμε εδώ. Καταλήγουμε σε κινέζικο με γαρίδες και τέτοια.